

KIS HÍR LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

... MEGHEMPEREDT A VIZBEN. (Lásd a 22. lapon.)

LXI. köt. 2. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fl. 1901. július 14-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

DEZSŐ és Veronka közt okvetetlenül kitört volna a nagy pörpatvar, ha nincs ott Jolánka, aki nagyra volt vele, hogy ő rendesen okosabb a testvéreinél. Valóban mindig úgy volt-e, talán nem egészen bizonyos; de most az egyszer éppen idején és éppen jól vágott bele a vitába.

— Soha se pöröljete, hogy ki az oka, mondá. — Mindegy már az, mert Vilma néni mindjárt itt lesz, még ha nem oka is egyikötök sem. Egyezzzünk meg abban, hogy valamennyien oka vagyunk egy-egy kis részben.

A békülékeny Dezső azonnal rá állt erre az egyezésre. Vigan mondá:

— Nem bánom, öten vagyunk, hát egy ötödrészt magamra vállalok. No, Veruska, te is elbirsz egy ötödrészt a hibából. Azt el köll vállalnod.

— Semmit sem vállalok el, felelé Veronka csökönyösen. És semmi kedvem tréfára. Majd elmulik nektek is a tréfás kedvetek, ha itt lesz a nyakunkon és egy lépést sem tehetünk többé felügyelet nélkül. Talán még azt sem fogja megengedni, hogy a kedves nyulacskáinkkal, mókuskáinkkal játszogassunk.

— Már ugyan miért ne engedné meg? kérdé Jolánka. — Szeretik az állatokat az öregek is.

Ez az egyszerű és kétségkívül igaz megjegyzés ezuttal nem bizonyult okos megjegyzésnek. Meg is bánta Jolánka nyomban, mert észrevette, hogy nagyon fájdalmas emléket ébresztett föl Veronkában, aki szinte bele vörösödött a nagy indulatba, amint hevesen fölkiáltott:

— Nem igaz! Nem szeretik! Az öregek kegyetlenek a szegény kis állatkákhoz... igen... és apácska a legkegyetlenebb! No de jól van! Majd ha nagy leszek, azért is tartok kutyácskát, nem is egyet, hanem tizet... huszat... százat... igen is, százat és valamennyi velem fog aludni az ágyamban...

— Az már valami lesz! szólt közbe Dezső nevetve. Mekkora ágyadnak köll majd akkor lenni, hogy elférjete!

Ezen a többiek is mindnyájan nagyot nevettek persze Veronka csak még indulatosabban kiáltá:

— Ne nevessetek! Mert... mert... oh!

A hangja megcsuklott. Egy pillanatra elhallgatott, aztán egyszerre csak keserves zokogásra fakadt.

— Oh, pedig milyen gyönyörű kutyácska volt! Milyen szelid, milyen kedves! És soha sem fogom többé látni!

Sűrűn hullottak a könnyei s akárki láthatta, hogy őszinte a fájdalma. Mindnyájan elhallgattak; dehogyan nevettek volna rajta. Sőt a kis Lilike maga is majdhogy iziben rá nem gyujtott a sirásra, mert jó szivecskéje nem tudta elviselni, hogy valakit szenvedni lásson. Oda sietett Veronkához, a nyakába kapaszkodott és ölelgette:

— Miért sírsz, Veronka? Mi a bajod? Ki bántott?

A kicsikével szemben még a szilaj Veronka is gyöngéd és kiméletes volt. Megesókolta és szeliden tolt el magától.

— Ne gondolj vele, Lilikém... Nem bántott senki... csak... csak... édes apácska!

S még hevesebben zokogott. Jolánka ugytalálta, hogy itt megint helyre igazítani valója van.

— Nem jól mondd, Veronka. Apácska nem bántott, ő soha sem bánt. De igen is megharagudott rád a kutyácska miatt.

— És valjon mi lett a kutyuskával? kérde Gabika.

— A . . . a . . . vízbe . . . fogják . . . fojtani! felelé Veronka tompa kétségbeeséssel.

— Ej dehogy! Az nem lehet! szolt Dezső nagyon határozottan. Olyat apácska nem parancsol. Hiszen az a kutyácska már nem egészen kicsike. Már vagy három hónapos, ugy-e?

— Három hónapos és négy napos! felelé Veronka mély sóhajtással. És igenis vízbe fojtják. Hallottam, mikor apácska azt mondta, hogy vissza küldi a kutyust Molnár urnak . . . Ez pedig annyit jelent, hogy vízbe fojtják, mert Molnár ur maga mondta nekem, hogy éppen csak az én számomra hagyta életben ezt a kutyácskát, neki nincs rá szüksége.

— A fölösleges kölyök-kutyákat pedig vízbe fojtják, az már igaz! bizonyítá Gabika. De hátha megkérlelnéd apácskát, hogy engedje megtartanod a kutyuskát?

— Most már nem kérem . . . Ugyis hiába kérném, felelé Veronka daczosan.

— Magam is azt hiszem, hogy most már késő, jegyzé meg Dezső. Mindjárt akkor köllött volna szólanod, mikor Molnár ur fölajánlotta neked a kutyácskát; akkor köllött volna apácskától megkérdezned, valjon elhozhatod-e? Talán akkor sem engedte volna meg, mert nagyon nagy fajta eb. Most persze még kicsi, de majd megnő.

— Az nem bizonyos . . . olyan kedves kis állat!

— Jól van, hát nem bizonyos; de az bizonyos, hogy apácskának bőségesen volt

oka a boszankodásra, a miért titokban ide csempészted azt a kutyácskát, sőt még a háló-szobádba és ott is az ágyadba vitted, ma reggel pedig akkora zenebona támadt miatta az egész házban.

— Azt én mind nagyon szépen megmagyaráztam volna, szolt Veronka daczosan. De apácska meg sem akart hallgatni!

Szó ami szó, ezen talán nem is lehetett csodálkozni. Mert Veronka és az ő kedves kutyuskája korán hajnalban nemcsak hogy az egész házat fölverték nyugodalmából, hanem a nagy ribillión fölül még nem csekély kárt is okoztak.

Három hónappal — vagy, hogy a Veronka teljesen pontos adatahoz hívek legyünk, tehát három hónappal és négy nappal ezelőtt, szép tavaszi napon, Veronka pillangót kergetve, virágot szedve messzire elbolyongott, egészen a Molnár ur majorságáig. Nem először járt ott; mint jó ismerős be is fordult az udvarra és megtudta, hogy az öreg Diana kutyának, amelylyel különben jó barátságot tartott, több kis kölyke van. Hát persze mindjárt meg is nézte a kis kölyök kutyákat.

— Jaj de szépecskék! Oh, ha nekem ilyen kutyuskám volna! De szeretném!

— No, ez a kívánságod könnyen teljesülhet, szolt a mellette álló Molnár ur. Én csak egyet nevelek föl a kölykekből; a többit elajándékozom s ha nem akad gazdájuk, akkor bizony vízbe fojtatom.

— Jaj ne! Az borzasztó volna! Egyik legyen az enyém . . .! Ez a fekete.

— Jól van, hát az legyen a tied. A többinek is majd csak akad gazdája.

Veronka mindjárt el is akarta vinni a magáét, de Molnár ur megmagyarázta neki, hogy még nem viheti el, a kis ebnek még

a szeme sem nyílt ki, néhány hétig még az anyjánál kell maradnia. Majd ha már nagyobbacska lesz, enni tud, akkor vigye el.

Bele nyugodott Veronka s attól fogva majd mindennap ellátogatott a majorba. Mindig egymaga ment oda, még a testvérei előtt is gondosan titkolta, hogy szép kutyácskája van. Hadd csodálkozzanak, mikor meglátják. A kis eb szépen növekedett, Veronka elnevezte Puncsinak és vigan játszogatótt vele. (Lásd a képet a 21. lapon.) Molnár urnak persze esze ágában sem fordult meg, hogy Veronka nem kérte ki az apja engedelmét; egy napon tehát tudtára adta, hogy most már eléggé nagy Puncsi, haza viheti.

Vitte is nagy örömmel és diadallal. Csak mikor már a házuk közelében volt, akkor jutott eszébe, hogy valjon mit szól hozzá apácska? Mert volt ugyan az udvaron egy nagy házörző eb, de több kutyát Dombay ur, aki nem volt vadász ember, fölöslegesnek tartott. Sokat azonban Veronka nem törte a fejét. Majd elintézi holnap a dolgot, most már ugyis későre jár az idő. Egészen beesteledett, mire haza ért. Most az a fő, hogy Puncsi jó pihenő helyet kapjon éjszakára.

Voltak a gyermekeknek különféle állatkáik: házi nyulacskáik, mókuskáik. A kocsiszinben, ketreczekben voltak elhelyezve. Egy ilyen ketrecz üresen állt, az jó lesz Puncsinak.

El is helyezte a kutyácskát a ketreczben és gyöngéd szeretettel jó éjt kívánva neki, távozni készült. Ámde kettőn áll a vásár: Puncsi, eddig szabad mozgáshoz levén szokva, a zárt ketreczet nem találta inyére valónak s torka szakadtából vinyogni és vonítani kezdett. Veronka hamar

elcsitította, ki is vette, de most már meg volt akadva, hogy mit tegyen? Itt nem hagyhatja, mert ha Puncsi éjjel is lármát csap, apácska meghallja és megharagszik. Hová rejtse el holnapig?

— Beviszem a szobámba... ott talán megmarad nyugodtan a puha ágyban.

Veronkának külön kis szobában volt az ágya. Puncsi ezt az ágyat csakugyan kedvére valónak találta, nagyon jóízűen elhelyezkedett és azonnal el is szenderült, Veronka nagy örömére. Hogy az ő ágya éppen Puncsinak való hely-e, azon csöppet sem törte a fejét. Egyelőre elég az, hogy Puncsi csöndben maradni méltóztatik.

Megnyugodva tért Veronka a nagy szobába, ahol testvérei mind együtt voltak. Itt egy időre szinte meg is feledkezett Puncsiról, mikor megtudta a nagy ujságot, hogy másnap megérkezik egy fiatal néni, Vilma néni, akinek az lesz a dolga, hogy rájok felügyeljen. Nagy tanakodás folyt a testvérek közt, jó ujság-e ez vagy rossz? és Veronkának csak jó későn jutott eszébe, hogy hát Puncsi valjon mit csinál? Mondogatta is mindjárt vacsora után, hogy nagyon álmos, sietett a szobájába. Nagy örömére Puncsi mélyen aludt és még arra sem ébredt fel, mikor Veronka is bele feküdt az ágyba.

De bezzeg annál korábban ébredt föl Puncsi másnap reggel. Talán kint a majorban hozzá szokott a korai fölkeléshez, vagy talán megehült, mivelhogy vacsorát nem kapott, — elég az, hogy már hajnalban talpra állt és nyugtalanzkodott. Fölébresztette Veronkát is, aki pedig még aludni szeretett volna.

— Aludjál még, Puncsi! Még nagyon korán van!

meg
nem
ármát
gszik.

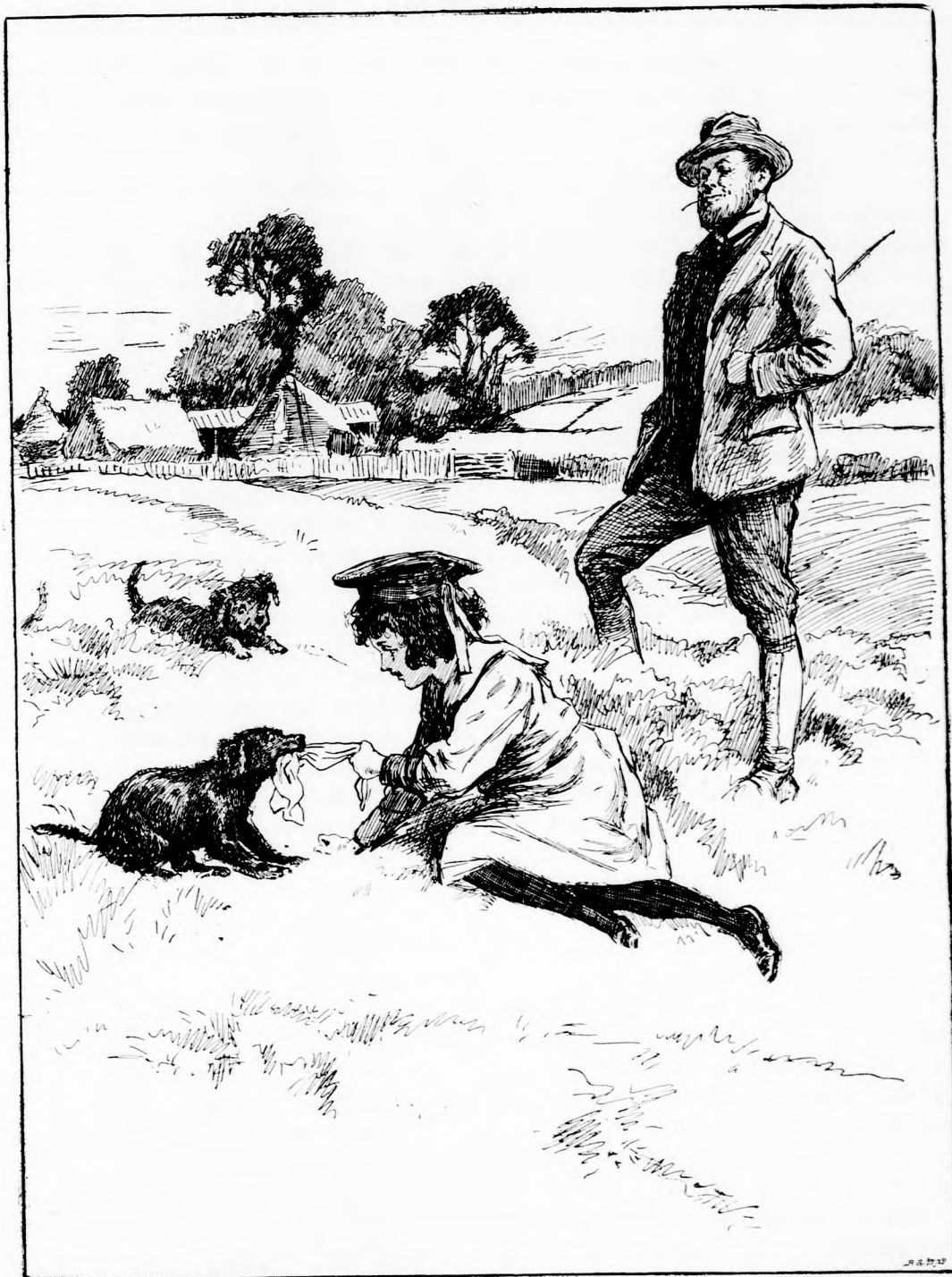
talán

olt az
ked-
n el-
erült,
ágya
öppet
hogy

szo-
oltak.
kezett
ságot,
néni,
hogy
lyt a
rossz?
szébe,
ondo-
gyon
imére
sem
eküdt

t föl
major-
vagy
nem
alban
presz-
ludni

gyon

... VIGAN JÁTSZOGATOTT VELE. (Lásd a 20. lapon.)

Az ám! Hogy beszédet hallott, csak annál inkább ficzkándozott a kutyácska, végkép kiverte Veronkának a szemeiből is az álmot.

— Jól van no, hát játszogassunk!

Ez nagyon kedvére volt Puncsinak és a maga módja szerint mutatta ki a jó kedvöt: nem csak ugrándozott, hanem vigan kaffogott is.

— Jaj, csitt! ne ugass, Puncsikám! Még nagy csönd van, meghallják a szomszéd szobában!

Beszélhetett a pajkos ebecskének! Csak annál hangosabban kaffogott. Ez már baj! Ha apácska meghallja és benéz ide, meglátja az ágyban a kutyát...

— Inkább kiviszem a kertészhez... legyen ott, amig fölkelünk és eligazítom a dolgot. A kertész nagyon korán kel... más még mindenki alszik, nem fognak meglátni.

Kiugrott az ágyból, föl sem öltözött, hanem ölbe kapta Puncsit, lehetőleg zajtalanul nyitotta ki az ajtót és végig osont a folyosón. Itt azonban kellemetlen csalódás érte: épp, amint az apa szobája előtt haladt el, kinyílt az ajtó s a küszöbön megjelent Dombay ur, aki hallotta a neszt. Csodálkozva kérdé:

— Veronka! Mit kószálsz ily korán hajnalban? És miféle kutya ez?

Még ekkor talán rendbe lehetett volna hozni a dolgot, ha Puncsi nem izgágáskodik. A nyugtalan kis jószág azonban, látva a kitárt ajtót, hirtelen leugrott a Veronka karjáról és besurrant a szobába.

— Miféle kóbor kutya ez? kérdé Dombay ur ismét. — Takarodol ki!

Puncsi megszeppent s neki ugrott egy kis oszlopnak, melyen márvány szobrocska

volt elhelyezve. Az oszlop feldőlt, a szobrocska nagy koppanással lezuhant és darabokra tört. Dombay ur persze nagy haragra lobbant.

— Fogd meg ezt a haszontalan állatot! kiáltá Veronkának.

Maga is utána eredt. Puncsi csak annál inkább megriadt s a szomszéd szobába rohant, ahol lapos nagy bádóg medenceze volt a Dombay ur mosdóvizével. A vakon rohanó kutyácska azon keresztül akart futni s nagyot zuhanva hemperedett meg a vízben (Lásd a képet a czimlapon), aztán kiugrott és szőnyeget, pallót bemocskolva szaladt neki egy ajtónak, mely a kertre nyílt. A majorban Puncsi azt tapasztalta, hogy az ajtón, ha kilátni rajta, ki is lehet menni; hogy üveg-ajtó is van, nem tudta. Neki rohant tehát, ki is jutott, de véres fejjel; mögötte pedig esőrömpölve hullott le az üveg. Megijedt Veronka, de nem az üveg-ajtóban esett kár miatt.

— Jaj, szegény Puncsi! Megsebesült!

Nagy baja nem eshetett, mert már odább futott. A nagy ribillióra azonban összeszaladt a ház népe és elfogta; Dombay ur pedig vallatóra fogta Veronkát, miféle kóbor ebet hozott a házba?

— Az nem kóbor eb, felelé Veronka indulatosan. Ez az én kutyácskám, Molnár urtól kaptam.

— S az én tudtom és engedelmem nélkül hoztad a házhoz?!

— Elfér itt, majd én gondját viselem, szólt a leányka daczosan.

— Semmi sem lesz belőle. A kutyát vissza kell vinni Molnár urnak.

— De én nem adom! Puncsi az enyém! Nem adom! toporzékolt Veronka. Nem engedem, hogy elvigyék!

— Ugy? szolt az apa komolyan. Most már csakugyan nem érdemelsz elnézést. A helyett, hogy bocsánatot kérnél, még szembe mersz szállani? Menj tüstént vissza a szobádba! Szakácsné! fogja kézen és vezesse el.

Ez megtörtént s Veronka azóta, azaz reggel óta nem látta Puncsit.

Sokféle kérdezősködésbe, biztatásba került, míg az ablakban üldögélő testvérek Veronkától ezt a siralmas históriát megtudták. Ekkor aztán Dezső megjegyzé:

— No, én azt hiszem, nagyon rosszul fogtál hozzá. Ha szépen bocsánatot kérsz, talán megtarthattad volna Puncsit. Így most már nincs kutyácskád, apa pedig haragszik.

Veronka daczosan szegezte hátra a fejét, de már nem szólhatott, mert Gabika felkiáltott:

— Kocsi jön! Bizonyosan Vilma nénit hozza.

Szinte meg is feledkeztek róla, hogy kit lesnek az ablakból; de viszont most meg Puncsiról feledkeztek meg iziben.

(Folytatása következik.)

REJTETT NÉV.

Ottó	Rudolf
István	Dénes
Ödön	Napoleon
Gyula	Szaniszló
Gyárfás	

Ezeket a neveket úgy sorozzátok egymás alá, hogy a kezdő betűkből egy nagy hősünk neve derüljön ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Virág-csokor“.

Költemények és elbeszélések. Emlékül jó gyermeknek gyűjtötte **Füssy Tamás**. Színes táblába kötve.

SARJU-GYÜJTÉS.

*Le van már kaszálva a jó zsenge sarju,
Nem bujkálhat benne többé fűj meg varju.*

*Már meg is forgatták, szépen meg is száradt,
Illata az egész tájékon szét áradt.*

*De még össze is kell gyűjteni boglyába,
Beáll a kis Lenke is a nagy munkába.*

*Szaporán gereblyél, jó kedvvel is teszi,
A forrón tűző nap kedvét el nem veszi.*

*»Mért ne tenném?«, szól. — »Hisz eleget
szolgálnak,
A kik majd jóizün bele harapdálnak.*

*Kocsinkat sebesen huzzák a lovacskák,
Kocsikázni pedig oly kedves mulatság!*

*Tejet-vajat adnak a szelid tehénkék,
Kávé s vajjas kenyér nélkül hogy is élnék?*

*S a vig kocsikázás, a vajjas kenyérke
Még kedvesebb lesz, hogy megdolgoztam értte.*

SZÁZSZORSZÉP ÉS ARANYOS.

Össze simul két testvérke,
Egymást éri az orcájuk,
Hogy ne! Mikor sok kis pajtás
Kíváncsian néz redjök.

Nézi s kérdi: »No's, kik vagytok?
Hogy testvérpár, az bizonyos«.
Nincs különben. »És a nevök?«
Hát — Szákszorszép és Aranyos.

Jobbról azt a kedves lánykát,
Azt nevezem Szákszorszépnek,
Mert a mama e virágról
Elnevezte Daisykének.

Méltó lesz ő a nevére:
Vidám, szelíd, jó, kedves lesz,
Engedelmes, meleg szívű, —
Szákszorszépnél is még szebb ez.

Mellette az öcsikéje,
Igaz nevén biz' ő — Relli.
Aranyból lett e név s ő majd
Az Aranyost megérdemli.

Bátor fiu lesz, nyílt szívű,
Jóra mindig kész, önzetlen,
Intő szóra könnyen hajló,
Soha daczos, sem illetlen.

Ugy-e Daisy, ugy-e Relli,
Ti ezt épp így gondoljátok?
Apa, mama azért tekint
Mindig olyan büszkén rátok.

AZ EMMUSKA VENDÉGSÉGE.

— Apróka történet az apróknak. —

(Két képpel.)

ÖRVENDEZVE is, türelmetlenkedve is botorkált Emmuska hol a szobából a konyhába, hol a konyhából a szobába. Innen oda, onnan ide küldözték, mert itt a szakácsné, ott a szobaleányt nem éppen nagyon segítette a munkában sok kérdőzködésével.

— Jaj, de lábatlankodó kis jószág! dörmögte az öreg szakácsné. — Hiszen ugy is az asztalra kerül minden.

Tudta azt Emmuska jól, de neki joga volt hozzá, hogy jó előre is apróra lássa, mi fog az asztalra kerülni. Az ő vendégsége lesz a mai ozsonna, az ő születése napjára adja a mamácska. Vendég nem sok lesz ugyan, mert falun az nem akad olyan könnyen; de eljön Bözsike és Annuska, akik az alvégen laknak és legkedvesebb játszótársai. Nem is fognak hiába ide fáradni. Emmuska teljesen meg volt elégedve a készülletekkel: lesz pompás csokoládé, hozzá friss kalács, a kertből kitünő gyümölcs, aztán még ropogtatni való remek czukorkák; apácska hozta tegnap a városból.

Mi tagadás, jó lett volna egy kicsit meg is kóstolgatni, de a mama nem engedte.

— Menj ki a tornácra és fogadd a vendégeidet, mondá. Bizonyosan itt lesznek már mindjárt. Aztán játszogassatok szépen, ozsonnáig még ráértek.

Ki is állt Emmuska a tornácra és ott

állt egy, igenis egész egy perczig; de Bözsike és Annuska nem jöttek! Tovább már csak nem várhat!

— Elejökbe megyek, gondolá Emmuska. Alkalmasint nagyon lassan sétálnak. Majd siettetem őket, hogy még játszassunk ozsonnáig.

Nagyon forrón tűzött a nyári nap, Emmuska tehát kalapot és ernyőt is vett, aztán megindult. Már a kapuban volt, mikor olyasmi jutott eszébe, hogy nem szólt a mamának, pedig talán köllött volna.

— Oh, dehogy! Hiszen mindjárt itthon leszek.

... FIGYELMESEN NÉZEGETETT.

Amint kilépett a kapun, választania kellett, melyik uton induljon. Bözsike és Annuska jöhetnek a falu utcáján végig, vagy pedig a kertek alatti árnyékos ösvényen.

— Bizonyos, hogy a kertek alatt jönnek, nem a poros uton, okoskodott Emmuska. Mindig azon az uton járnak.

Megindult hát az árnyékos utra.

Nem félt, hogy eltéved, sokszor megjárta már ezt az utat. Ment, mendegélt, figyelmesen nézegetett előre, de nem látta Bözsikét és Annuskát.

— Ej, a lusták! Milyen későn indulnak!

Csak ment tovább, addig-addig, hogy végre eljutott egészen a néniék házáig. No, ha már itt van, be is tér és aztán Bözsikével és Annuskával együtt sétál haza.

A néni nagyot nézett, mikor meglátta és hallotta, miért vándorolt idáig.

— Hiszen Bözsike és Annuska már rég elindultak hozzátok, mondá.

— Hogy lehet az? Nem találkoztam velök.

— Persze, mert ők a rövidebb uton mentek, te pedig a kertek alatt jöttél.

— Akkor hát sietek utánok! mondá Emmuska és most már ő is a poros uton lépegetett haza felé.

E közben Bözsike és Annuska már rég oda értek az Emmuskáék házához. Épp be akartak fordulni a kapun, mikor megpillantották a szomszéd Ferikét, akit jól ismertek. Szóba is álltak vele és elmondták, hogy nagy baba-ozsonnára mennek Emmuskához. Nem csekély megütközésökre Ferike nagyot nevetett rá.

— Oda ugyan hiába mentek, mondá. Hiszen Emmuska nincs otthon.

— Az nem lehet! Meg akarsz tréfálni.

— Nem én! Láttam, mikor Emmuska ernyővel, kalapban, kísétált amarra a kertek alá. Amott jön az öreg postás, talán ő is látta, találkozhatott vele.

Csakugyan, látta.

Bözsike és Annuska nagyon zokon vették

a dolgot. Nem is tréfa! Vendégül hívni valakit és nem várni meg otthon!

— Pedig még kedveskedni is akartunk neki! Ugyan megérdemelte!

De ha már így volt a dolog, nem tehettek egyebet, mint hogy haza fordultak. Mivel a poros, napos országuton már meglehetősen kimelegedtek, most ők is az árnyékos utra kanyarodtak a kertek alá és mihamar eltűntek.

Emmuska pedig jött a poros uton, futva, lihegve, izzadva. Nem látta vendégeit.

— Már ott lesznek nálunk... sietnem köll... még bizony csodálkozni fognak, hogy nem találunk otthon.

Bár sietett, még is sok idő telt bele, míg azt a körutat megjárta. Amint az udvarukra befordult, a mamát a ház ajtajában pillantotta meg.

— Hol jársz, Emmuskám? És a vendégeidet hol hagytad?

— Hol hagytam? Hát nincsenek itt?

— Dehogy vannak! Pedig már ideje volna az ozsonnának is.

Tessék! Meg van a nagy ozsonna, de nincs hozzá vendég! Hová lettek Bözsike és Annuska? Hazulról elmentek, ide nem jöttek! A mama, aki még nem tudta, mi történt, csak azt tanácsolhatta, hogy még várni kell. Emmuska azonban nem találta

schol a helyét és ugyancsak pityergős kedvvel járt-kelt, majd meg a kapu elé állt és onnan nézgetett szét. A szomszéd Ferike, akinek része volt a zürzavarban, meglátta őt és kérdezte, kit les? Aztán így szólt:

— Bözsikét és Annuskát? Itt jártak, de mert nem voltál itthon, haza tértek, amarra, az árnyékos uton.

Több se kellett

Emmuskának. Rohanást rohant utánuk. Már messze jártak, közel a házukhoz. Bözsike kosárákat tartott a kezében, Annuska kocsikát huzott maga után.

— Bözsike! Jaj, megálljatok! Annuska! Forduljatok vissza! kiáltá Emmuska már messziről.

Nagy nehezen kimagyarázódott a tévedés, Bözsike és Annuska megbékültek, vissza fordultak és végre valahára mind a hárman bevonultak az Emmuskáék házába. De milyen fáradtan, kimerülten! Már jó későre járt az idő, de még pihenniök, hűtözniök kellett, mielőtt az ozsonnához hozzá ülhetek volna. Addig Bözsike a kosárból

... KOCSIKÁT HUZOTT.

gyönyörű fehér cziczuskát vett elő, Annuska pedig két kicsi házi nyulacskát a kocsikából. Ezt hozták ajándékkul Emmuskának, aki nagyon megörült nekik; de egyelőre nem játszogathattak velök, mert most már végre hozzá láttak az ozsonnához.

Fele részben el volt rontva az oly szépek ígérkezett délután; no de a jó ozsonna lassacskán megvigasztalta őket, azután még játékra is telt egy kevéske idő. Közben a mama persze kivallatta őket, hogy és miképen keletkezett a sok zavar és boszuság. Emmuska pedig őszintén mondá:

— Magam okoztam a türelmetlenkedéssel. Ha nyugodtan várok a tornáczon, ahogy mamácskám tanácsolta, mindjárt itt értek volna vendégeim s lőtás-futás, fáradozás, ijedezés helyett vigan mulatva töltöttük volna az időt. No de nem is rontom el többször így a vendégségemet!

A KINCSES KIRÁLY.

— Ó-kori történet. —

(Képekkel.)

RÉGESRÉGEN, több mint kétezer esztendővel ezelőtt, élt egy híres és hatalmas király. Nem holmi mesebeli király volt ez, hanem valóságos élő uralkodó, nagy birodalomnak a fejedelme, roppant seregeknek győzedelmes vezére. Mindenek fölött pedig olyan töméntelen kincsek az ura, hogy száz meg száz, azután ezer meg ezer esztendő is elmúlt, de annak a mérhetetlen kincsek a híre mai napig fennmaradt.

Krózus volt a neve annak a királynak és mai nap is Krózusnak mondjuk a dús-gazdag embert. Kevély az ilyen dús ember és irigylik sokan. Kevély volt Krózus király is és még királyok is irigyelték.

Nagy birodalom szállt Krózusra örökül már az apjáról is; Lydia birodalma, mely-

nek a híres Sardis volt a fővárosa. Krózus nem érte be vele. Alighogy trónra lépett, azonnal sereget gyűjtött és hódító hadjáratra indult. Győztesen tért meg minden hadjáratából, a szomszéd népek és nemzetek egész hosszú sorát igazta le s végre majdnem egész Kis-Ázsia fölött egymaga uralkodott. A meghódolt népek pedig halomra hordták kincseiket Sardisba, a király kincstárába, hogy a hatalmas uralkodó kegyét megnyerjék.

Nem is igen volt akkoriban hiresebb és pompásabb város Sardis városánál. Csupa fény, gazdagság, ragyogás mindenütt. Am minden képzeletet meghaladott a Krózus király palotájának és házanépének pompája. Jöttek is a csodájára számosan megszűzi idegen országokból is és Krózus büszkén mutatta meg nekik kincseit, hadd vigyék hírét a leggazdagabb, legboldogabb királynak.

Egy napon ritka vendég érkezett Sardisba. Nem volt dús-gazdag ember, sem hatalmas vitéz, inkább szerény, egyszerű öreg ember, mégis messze földön híres: az athénei bölcs Solon. Maga Krózus király is nagy tisztelettel fogadta, a palotába hívta vendégeül és szolgálóinak meghagyta, hogy a jeles idegennek minden kívánságát teljesítsék.

No, ez nem volt nehéz feladat, mert Solon nagyon egyszerű, csendes ember volt. Nehány nap múltán Krózus megparancsolta főembereinek: vezessék Solont a kincstárba és mutogassanak meg neki mindent. Ez meg is történt, Solon végig nézte a mérhetetlen kincseket s minekutána már mindent látott, Krózus maga elé hívatta őt és így szólt:

— Athéne hirneves fia! Sokat hallottam már rólad, nagy bölcsességedről. Felelj hát

egy kérdésemre, mondd: kit tartasz a világ legboldogabb emberének?

Persze azt várta, hogy Solon azt fogja felelni: »Krözus király, te vagy a világ legboldogabb embere.« Nagy csodálkozására és boszuságára azonban Solon így felelt:

— A legboldogabb ember, akit eddig ismertem, az athénei Tellus volt.

— Ugyan? szólt Krözus kedvetlenül. És ugyan miért?

— Nagyon sokféle okból, oh király! Először is, amíg csak élt, boldognak és virágzóknak látta a honát. Ő maga egészségben élt hosszú életet, gyermekei egytől egyig derék, nemeslelkű emberek voltak s megérte azt is, hogy ugyanolyanoknak láthatta még az unokáit is. Hosszu, derült és boldog élet után pedig dicsőségesen halt meg: még agg korban is birta a fegyvert forgatni és egy győzelmes csatában, honáért harczolva esett el.

Azt hitte Solon, hogy Krözus megérti a leczkét. De a kincses király sokkal gögösebb volt, hogysem a rejtett tanulságra hederített volna.

— Jól van no, mondá, legyen Tellus a legboldogabb. Hát utána ki következik?

Most már bizonyosnak hitte, hogy őt fogja a böles Solon megnevezni. Ám Solon így szólt:

— Tellus után két argosi ifju, Kleobis és Bito, volt a legboldogabb.

— Valjon? Soha sem hallottam a híroket, jegyzé meg Krözus boszusan és gunyosan. És ugyan mi fajta nevezetes ifjak voltak azok?

— Hogy híroket nem hallottad, oh király, az természetes. Egyszerü, szerény ifjak voltak, kik szorgalmas munkával keresték meg a kenyeröket. De mint ifjak megérték

azt a dicsőséget, hogy a nemzeti játékversenynél győztesek lettek. Nagy ünnepegy volt Argosban s a két ifju édes anyjának, aki Juno istennőnek volt a papnője, kocsin köllött volna a templomba vonulni. Már egybe gyült a sokaság, hogy a papnöt kísérje, ott állt a kocsi, elérkezett az indulás órája is, de ime ekkor kitünt, hogy nagy mulasztás történt: nem gondoskodtak igavonó állatokról, melyek a kocsit vontasák. Az a szégyen fenyegette Juno papnőjét, hogy gyalogosan kell a templomba vándorolnia. Ám hirtelen elő ugrott két fia és a kocsi elé fogta magát.

— Szégyen és boszuság ne érjen, jó anyánk! mondák. Szállj a kocsira, elbírunk mi.

S az ezernyi ezer ember dicsérö szavai és tapsai közt vidáman és kegyeletes szeretettel vontatták a kocsit a templomig. (Lásd a képet a 29. lapon.) Anyjok örvendezö büszkeséggel nézte derék fiait s a templomba érvén, Juno szobra előtt így imádkozott:

— Oh, istennö! Jutalmazd meg az én két jó fiamat! Add meg nekik a legjobbat, ami e földön öket érheti!

És Juno istennö meghallgatta az anya kérését. A két ifju, miután, mindenkitöl magasztalva, még részt vett az ünnepségben, végül boldogan vonult félre, pihenöre. Mihamar elszenderültek és többé föl sem ébredtek. Boldogságuk érzetével hunytak el, fájdalom és szomorúság öket többé nem érhetette.

Alig fejezte be Solon ezt a kis történetkét, fölugrott Krözus király a trónusáról és villogó szemmel, haragosan kiáltá:

— Minö oktalanságokat fecsegsz, te hires böles?! Emlegetsz holmi szegény

... VONTATTÁK A KOCSIT A TEMPLOMIG. (Lásd a 28. lapon.)

ismeretlen fizkókat mint boldogokat. Hát az nem jut eszedbe, hogy előtted van Krózus, a leggazdagabb, leghatalmasabb király és így a legboldogabb embere a földnek?

Solon nyugodtan nézett a haragos király szeme közé és komolyan felelé:

— Nem értetted meg a beszédem célzatát, oh Krózus! Nem mondhatok senkit boldognak, amíg élete végére nem ért. Mert mulandó ám erő, egészség, hatalom, gazdagság; egyik napról a másikra már elveszhet. Szerény sorban élő ember igazabban boldog lehet, mint más, aki kincsekét bir. Nem jól teszi, oh Krózus, aki fölfuvalkodik szerencséjében. A végzet hamar porba dönthet minden dicsőséget, holta előtt tehát senkiről sem mondhatni, hogy boldog!

Most már éppenséggel nagy haragra lobbant Krózus király. Gőgjében, sértett hiúságában dehogy is vette figyelembe a Solon bölcs szavait. Indulatosan kiáltá:

— Esztelen bolond ez az ember, nem bölcs! Kergessétek ki a palotából!

Ment Solon a maga jószántából és szívesen. Jobb szerette ő a kék eget, zöld mezőt, a szép szabad természetet a ragyogó palotánál. Mosolyogva sétálgatott, amerre kedve tartotta és elégedettebb volt, mint a kincses király, aki mérgeződött, hogy a híres bölcs nem őt tartotta a világ legboldogabb emberének.

Solon aztán haza utazott, nem is igen gondolt tovább a kincses királyra. Krózus pedig uralkodott pompában és hatalomban tovább, ő sem gondolt többé az esztelen bolondra, amint a bölcsöt nevezte. Nem is hitte, hogy valamikor ugyancsak eszébe fog még a Solon neve jutni! Jöttek hozzá

elegen mások, akik hizelkedve hajlongtak előtte.

Egy napon nagyon szomorú ábrázatu idegen jelentkezett a királynál. Látszott, hogy nagy bánat terhe nyomja. Krózus, aki egyébként jó szívé és nagylelkű ember volt, részvétellel kérdé:

— Ki vagy te, bus képű idegen? És mi a bánatod? Ha segítséget vársz tőlem, szólj!

— Phrygiából jövök és Adrastus a nevem, király fia vagyok, oh Krózus! Nagy bánat nyomja a lelkemet, mert vér tapad a kezemen, az édes testvérem ártatlan vére! Nem gonosz indulatból, hanem szerencsétlen véletlenből öltem meg. Azóta nincs nyugodalmam, hajléktalanul bolyongok, mint az erdő vadja. Atyám kiűzött országából, megesküdött, hogy bűnöm soha meg nem bocsátja. Földönfutó vagyok, nincs semmim, senkim. Adj menedéket, oh hatalmas király, tisztíts meg a véres büntől és engedd, hogy hatalmad árnyékában meghuzódva élhessem végig bánatos életemet!

Nagyon megsajnálta Krózus a bus királyfit s jósággal mondá:

— Jó helyre jöttél, szegény Adrastus! Bizonynyal, hogy befogadlak, mert látom, hogy szerencsétlen vagy, nem gonosz. Előhívom papjaimat, hogy tisztítsanak meg a véres büntől. Azután légy vendégem és barátom, iparkodjál, hogy királyi udvaromban enyhüljön súlyos bánatod.

Előjöttek a papok, elvégezték Adrastus királyfival a czeremoniákat, melyek akkoriban ott szokásosak valának, hogy valakit fölöldozzanak a véres büntett sulya alól. Ennek megtörténtével kissé megnyugodott a bus Adrastus, a ki valóban derék, tiszta szívé ifju volt és nagy hálát érzett jötevője,

Krózus király iránt. A fényes ünnepélyektől félrevonulva élt a palotában, de jó tanácsaival hűségesen szolgálta a királyt és folyvást arra törekedett, hogy meghálálja Krózusnak a jóságát.

Hajh! Ha egyik is, másik is gyanította volna, mi volt a sors könyvében megírva!

Éppen akkor tájban egy még soha nem látott nagyságu rettenetes vadkan tünt elő Mysiában, a kincses király egyik országában. Legázoltar a vetést, megölt minden élő lényt, amely eléje került. Bátor vadászok vonultak ki ellene, de csak kevesen tértek haza, azok is halálos sebekkel. Az emberek végre már alig mertek kimozdulni a házukból, hát küldöttség ment Krózus királyhoz és könyörgött:

— Szabadíts meg a veszedelemtől, oh hatalmas urunk és királyunk! Küldj vitézeket a rettenetes szörnyeteg elpusztítására, hogy ismét nyugalomban élhessünk. Állítsd a vitézek élére deli fiadat, Átisz, akkor bizonynyal nem fognak meghátrálni a fenévad elől.

Krózus király összeránczolta a homlokát.

— A fiamat? Átisz? Az nem lehet... azt nem engedhetem.

Két fia volt Krózusnak. Az egyik nemcsak gyöngé és beteges volt, hanem siket is, néma is, úgy, hogy ez számba sem mehetett. Annál delibb, vitézebb volt a másik, Átisz, testben-lélekben erős, fegyverforgatásban jeles, atyjának öröme, trónjának kiszemelt örököse. Ámde titkos álomjósolat, melyet Krózus eddig senkivel sem közölt, arra intette: vigyázzon fiára, mert fegyver által fog kimulni. Óvta is hát szeretett fiát minden veszedelemnek még az árnyékától is, végre még közel sem bocsátotta olyan helyre, ahol bár csak

játékból forgattak fegyvert. És most olyan veszedelmes kalandra küldje? Nem, az nem lehet!

Csakhogy a bátor, vitéz Átisz királyfi maga is beleszólt a dologba.

(Folytatása következik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 26-dik számában közölt rejtett nevek megfejtése:

Berta, Lenke, Gyula, Vera, István, László, Tivadar, Bandi.

Helyesen fejtették meg: Bakos Ilonka, Ybl Ida és Márta, Kerekes György, Háry Irén és Juliska, Szentirmai Imre, Schuch Ilus, Poór Erna, Bukoveczky Pistuka, Somogyi Jolán és Jenő, György Sarolta, Berger Miklós és Tivadar, Mäder Hedvig és Emma, Lasztovicza Andor, Véghelyi Lajoska (Nem próbálhatnád már meg, hogy bemutasd Forgó bácsinak az irásodat? *F. b.*), Kohn Sándor, Kozma Irénke, Klein Géza, Boross Margit, ifj. Schiller Miklós, Komlós Magda, Bayer Anti, Nagy Lenke és Vicza, Kiss Margit, Kövesi Jenő, Illy Margit, Erzsé és Etel, Altstock Hugó, Materny Rózsa és Margitka, Ricska Laczika, Zetl Oszkár, Hertelendy Bandi, Schvartz Margit, Fischer Károly, Janny Gizella, Káldor Pista, Pap Lilike, Schnábel Béla, Stern Vilma, Kilezer Gyula, Sümegi István, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Dominigg Ilonka és Erzsike, Péterfy Vilma, Szakáll Paula, Vidonyi Annuska és Ilonka, Agfalvi Endre, Ponger József, Babics Madeleine, Csongrádi Ilonka és Attila, Szilágyi Ernő, ifj. Bónyi Adorján, Sinkovits Clarisse és Ilona, Pap Anna, Fischer Ella és Lili, Rhédey Zoltán, Herzog Dóra és Vilma, Csatáry Jani, Rakovszky László és Menyhért, Kárpáti testvérek, Bertényi Erzsike és Imre, Ranschburg Béla és Pál, Roboz Atala és Elza, Jurenák Gizi, Weiszberger Ani és Teri, Kummerer Paula, Szántó Olga és Ernő, Foltinek Margit, Veress Gizike és Józsi, Medveczky Gyurika és Sándorka, Kazy Péter, Kalmár Endre, Kovács Ferencz, Richter Ilonka, Prohászka Edith, Fellegi Vilmos, Kovácsy Berta, Kuffler Lajos, Richon Mari, Schönstein Mariska, Winkler Tibor, Kovács Mariska, Lengyel Margit és Kálmán, Garai Lujza és Mariska, Szlavik Géza, Gombos Aranka és László, Naschitz Gyuri, Meltner Miczike (Mi az igazi neve L-nek? Mert bevezető nevet, mint sokszor kijelentettem, nem vehettek föl a lajstromba. *F. b.*), Hirsch Emma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Boross Margit, Szarvason*, kinek a jutalom-könyvet (*»Mesék és regék«*, gyermekek

számára írta *Vilma néni*, két színes képpel és több szöveg-rajzzal, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kazy Péter, Janny Gizella, Káldor Pista, Fischer Károly, Ponger József, Babics Madeleine, Schönstein Mariska, Csongrádi Ilonka és Attila, Szilágyi Ernő, Bertényi Erzsike és Imre, Ranschburg Béla és Pál.

H. A., Ujpest. Nem szükséges hozzá külön engedelem, hogy valaki beküldhesse a dolgozatát. Mindenki beküldheti bárminemű munkáját. A szerkesztőség joga csak azután kezdődik: megbírálja s vagy elfogadja, vagy elveti. — **Kilczér Gyula.** Soraidban örömem telt s szeretem, hogy a szerencse, amint látom, érdemesnek kedvezett. — „**Barnus és Hófehérke.**“ Besoroztuk és még ebben az évnyegyedben sorát reméljük ejthetni. A hozzá fűzött kívánság eddig már, úgy gondoljuk, teljesült. Ha nem, értesítést kérünk. — **Ifj. Bónyi Adorján.** Az nem vezet célhoz, ha velem tudatod, melyiket választottad a könyvekből. A kiadó-hivatalt kell értesítened, a több ízben közölt *Értesítés*-ben megjelölt feltételek teljesítésével. — **Csongrádi Ilonka és Attila.** Hogy »A gazdátlan ház titka« című elbeszélés oly nagyon megnyerte a tetszésedet, azt kedves tudomásul veszem. De hogy ennél szebb már ne is lehessen, azt nem tartom bizonyosnak. Hátha mégis akad? — **Pap Lilike.** Kissé könynyicske ugyan, de jól van megszerkesztve, tehát besoroztam. — **Fischer Károly.** Mint egész évi előfizető természetesen te is választhatsz egyet. — **Kolos Janka.** Főlöszleg és költséges eljárás volna:

a lap számait Budapestre és azután bekötvé innen vissza küldeni. A kiadó-hivatal, megrendelésre, küld csinos bekötési táblát, melybe aztán minden könyvkötő beköti a lapot. — **Kramolics József.** A pótló-rejtvényben a feladott szóknak is önálló értelemmel köll birniok. De *ápa, rdó, róm, arkas* stb. semmit sem jelentenek. Tehát nem pótló-rejtvény az, amit küldtél. A betű- (helyesebben láncz-) rejtvénynek az a hibája, hogy az *ly, ny, gy* összetett mással-hangzókat szét választottad és két-két betűnek vetted, pedig azok csak egy-egy betű számba mehetnek. Az illető szók helyett keress tehát más megfelelő szókat és kiigazítva küldd be újra a feladványt. — **Kovácsy Berta.** Persze hogy beküldheted. Ha jók lesznek, be is sorozom a közlendők közé. — **Kalmár Endre.** Egyik sem sikerült. Törd jobban a fejedet, akkor majd jobbat találsz ki. — **Ida néni.** Szíves köszönet a meleg sorokért. Még nincsen minden »teljesen rendben«, de a mi még hiányzik hozzá, azt a nyári üdülés remélhetőleg meghozza. A kedves vig gyerek új kabát-kájának mentül gyorsabb elkészülését óhajtjuk, hogy mielőbb berukkolhasson s a rajzokról gondoskodhassunk. — **Kaminszky testvérek.** Olvasátok el, amit e rovatban ifj. Bónyi Adorjának ízenek. Az nektek is szól. A czimszalag beküldése egyébiránt csak egyik feltétel; az *Értesítés* még másikat is köt ki. — **Vidovich Andrea.** Csak egy illet meg mindenkit. — *Több levélről a jövő számban.*

GYÁSZ.

Ismét megkondult a harang, hogy gyászos hirt adjon egy szép reményű fiatal élet megszüntéről. Megilletődve hallgatjuk mi is, mert azt jelenti, hogy a »Kis Lap« egyik derék hű kis olvasója.

Zettl Oszkár,

e hó 3-án, élete 10-ik évében hirtelen meghalt.

A fájdalomtól lesújtott anya, a mélyen megszorodott testvérek gyászat enyhítse a Mindenható, kinek kifürkészhetetlen akarata szólitotta magához a kedves jó fiucskat, szerető gyermeket és testvért!

Mi pedig meleg szivből szenteljük részvétünk könyecseppjét a korán elköltözöttnek!